

● ■ pointa

# CESTA DO BLIKAJÍCÍHO PEKLA

Šárka Medková



# Cesta do blikajícího pekla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.pointa.cz](http://www.pointa.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)

● ■ **pointa**

Šárka Medková  
Cesta do blikajícího pekla – e-kniha  
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA**

# Cesta do blikajícího pekla

● ■ **pointa**

Šárka Medková

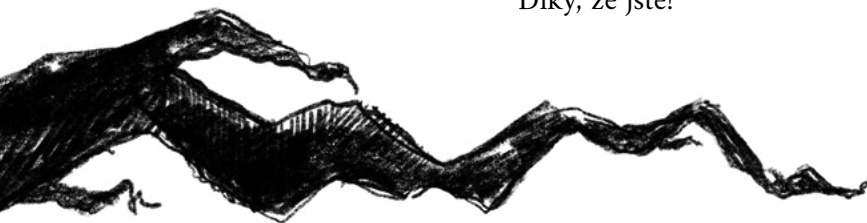
Praha 2022



CESTA  
DO BLIKAJIČINO  
PEKLA



Knihu věnuji mému skvělému  
muži, mé rodině a přátelům.  
Díky, že jste!



Speciální poděkování patří  
panu Davidu Menclovi  
a jeho kolegům.



Všechna jména osob v knize jsou  
smyšlená a jakákoli podobnost  
s reálnými postavami je čistě náhodná.



# ÚNOR 2010

Tak to je konec!

Pohled do úplně prázdné peněženky mě srazil na dno. Ta hnusná bedna mi opět ukázala svou převahu. Měla jsem pocit, že se mi ten zlověstně blikající stroj vysmívá.

Podívala jsem se doprava, na svého souseďa. Milan právě hypnotizoval počítadlo a nevnímal okolí. Bodejť by vnímal, svítila mu tam částka 3 000 korun. Mou radu, ať to vybere, odmávl rukou jako dotěrného komára. Musí přece vyhrát víc. Rozuměla jsem mu. Také jsem chtěla víc. A momentálně nemám nic. Až na pár drobných v peněžence, za které musím nakoupit aspoň pečivo a mlíko. Dopřdele, to snad není možný!

Rozhlédla jsem se po herně. Tmavé, ponuré místnosti. Těžké a kouřem nasáklé závěsy které zakrývaly zatmavená okna. Asi dvacítká automatů s vysokými židličkami, na kterých seděli jako každý den ti, kteří věřili. Často ani nevnímali okolí, zírali na displej a mačkali tlačítko START. Cigarety jim v popelníku dohořivaly, neměli čas si potáhnout. Ani se napít piva. Stále čekali. Čekali na to, že se ta bedna umoudří. Mezitím jim otočky žraly kredit, někdy po pěti korunách, někdy i po padesáti. Doma je možná čekaly manželky, přítelkyně, děti. Ale tady v herně jako by se zastavil čas. Barmanka občas prošla mezi hráči, zeptala se, kdo si dá něco k pití, a vyměnila plné popelníky za čisté. Těm šťastnějším pak vyplácela výhry...

„Jo!“ zařval Milan. Chytil tři sedmy a částka mu vyskočila na šest tisíc. Záviděla jsem mu. Strašně.

Soukromé kino v mé hlavě zničehonic začalo promítat událost, která se odehrála před čtyřmi měsíci.

„Hele, tak půjdeš se mnou?“ navrhl mi jednoho dne Jindra. „Milan s Markétou už tam na nás čekají.“

„Do herny? Co tam?“ podivila jsem se zvláštnímu místu setkání. Jindra si rozpačitě prohrábl černé, krátké vlasy. To dělal vždycky, když nevěděl, co má rychle říct. Jen přešlapoval na místě.

„No, on Milan tak trochu hraje,“ vypadlo z něj konečně.

Zatoužila jsem poznat člověka, kterej tak trochu hraje. Gamblerky jsem si představovala jako trosky, shánějící peníze všude možné a klidně kvůli tomu spáchají nějakou tu trestnou činnost. Já sama jsem se dotkla automatu jen dvakrát v životě. Poprvé v osmnácti, kdy jsme do něho s kámoškou hodily dvacku a pak vůbec nevěděly, která bije. Najednou se to celé rozblíkalo a z té rozevřené tlamy začaly padat mince. Vysypaly se nám tři stovky v pětikorunách. Rozdělily jsme si výhru napůl a šly to oslavit do cukrárny.

Od prvního setkání s automaty k druhému uběhlo pět let. To už jsem byla vdaná žena a matka a užívala si se svým mužem Jiřím dovolenou. Bezdětnou dovolenou. Kluky nám hlídala babička a my získali čtyři dny znovunabyté svobody. Přespávali jsme v hotelu nedaleko hradu Pecka a podnikali výlety do okolí. Když jsme si jednou zašli do hotelové restaurace na večeři, přímo naproti našemu stolu stál automat. Pošťouchla jsem Jiřího: „Zkusíme štěstí? Než nám přinesou jídlo.“

Nebyl proti. Jiří téměř nikdy nebyl proti. Byli jsme manželé jedenáct let a kromě vysoké postavy a tmavých hnědých očí se mi na něm líbily jeho vlastnosti. Smysl pro rodinu, mírná povaha a stejný smysl pro humor, to byly atributy, kterými si mě získal. Pro naše kluky, desetiletého Jendu a pětiletého Matěje, by udělal první poslední.

Štěstí nám tehdy přálo. Vyhráli jsme pětikilo a měli zaplacenou večeři. I se šampaňským.

Nemyslím si, že by mě tyto dva ojedinělé zážitky ovlivnily nějak zásadním způsobem...

Ucítila jsem drcnutí do ruky.

„Tak jdeme, nebo ses rozmyslela? Dělej, je docela kosa.“ Jindra už byl netrpělivější a nebavilo ho stát na chodníku. Zvláště když se zvedl silnější vítr a tu jeho hubenou, až skoro rachitickou postavu to málem odneslo. Trochu přeháním, ale on vážně nevypadal jako chlap. Už ani nevím, odkud jsme se znali. Jo, z diskotéky.

Občas jsme si s holkama šly zatancovat a Jindra tam jednou zaskakoval za nemocného dýdžeje. Poslaly jsme mu s Pavlou panáka, protože nám zahrál naši oblíbenou písničku (co to tenkrát bylo?), a on si k nám potom přisedl. Spřátelili jsme se a občas zašli na kafe nebo na pivo. Na jedné takové slezině nemohl odtrhnout oči od mobilu a s někým si neustále psal.

„Kdo ti to furt píše?“ byla jsem zvědavá. „Nějaká baba?“

„Milan,“ odpověděl mi. „Jsou s Markétou v Krikosu. Máme za nimi zajít.“

„Krikos? Co to je Krikos?“ nechápala jsem. O takovém podniku jsem slyšela poprvé.

„Neptej se a jdeme!“ vzal mě za ruku a pomohl mi vstát. Copak jsem nějaká nemohoucí stařena?

Tak jsem tedy poprvé v životě vkročila do opravdové herny.

Už po deseti minutách jsem svého kroku litovala. Bylo to tam hrozný. Tma, zahuleno, podivní týpci u blikajících přístrojů. Někteří jen tak zevlovali okolo a sledovali ty, kteří ještě měli za co hrát.

„Támhle jsou!“ mávl Jindra rukou kamsi doprostřed místnosti. Spatřila jsem dvě postavy. Jednu sedící a druhou stojící. Ta sedící, to byl Milan. Ztěžka se k nám otočil. Obrovské břicho mu nedovolovalo příliš prudkého pohybu, a když se jím zašprajcl o automat, smíchy jsem vyprskla. Brunetka stojící vedle něj byla naopak hubená. Velmi hubená, ještě hubenější než Jindra. Nedokázala jsem si představit, že ti dva spolu...

„Čau, já jsem Milena!“ usmála jsem se na ni.

„Markéta,“ představila se strašně potichu. Byla tak drobounká a malá, že bych ji unesla v jedné ruce a v druhé bych ještě zvládla držet půllitr s pivem.

„Já jsem Milan. To jsi ty, jo?“ Podal mi ruku a v širokém úsměvu odhalil neuvěřitelně zkažené a zčernalé zuby. I během konverzace neustále

kontroloval, co děje za jeho zády, zda ty švestky a třešně, či co tam bylo, padají, jak mají.

„No, to jsem já,“ stiskla jsem nabízenou tlapu. „Milena. Nebo Míla, jak chceš.“

Tím byl představovací ceremoniál u konce a v tu chvíli jsme ho přestali zajímat.

Šli jsme si sednout i s tou jeho Markétou ke stolku. Snažila jsem se jí nějak rozhýbat čelisti různými otázkami, ale odolávala. Neustále se otáčela dozadu. Divila jsem se, že ji z toho nebolí za krkem.

Za půl hodiny jsme se dočkali. Panstvo sestoupilo mezi chudý lid s hromadou bankovek.

„Tak jsem ho pořádně podojil!“ zářily Milanovi oči. Okamžitě nám všem objednal panáka whisky. Pán je grand, to se musí nechat.

„Nechceš to zkusit?“ naklonil se ke mně důvěrně. Rychle jsem se nedůvěrně odtáhla, protože byl děsně cítit potem.

„Ani ne,“ odmítla jsem jeho nabídku. Po chvílce jsem ale dodala. „Stejně nemám prachy.“

Tahle stěžejní věta, která ze mě vylítla jako špunt z láhve, stála zřejmě u zrodu mých pozdějších problémů, úletů, zvrátů, pádů a hrabání se nahoru.

Stejně nemám prachy.

Milan, který se v tom prostředí cítil jako ryba ve vodě, sáhl do peněženky a podal mi dvě stovky. „Zkus ten vedle. Před chvílí od něj odešel chlap, protože mu to všechno sjelo. A vsaď se, že tobě to půjde!“

Nerozuměla jsem mu. Sjelo to, plátno, lajna, je najetej... Jako by na mě mluvil svahilsky. Ale ochotně se vžil do role školitele a trpělivě mi všechno vysvětlil.

Plátno: devět stejných symbolů.

Lajna: například pět sedmiček nebo pět hroznů, popřípadě pět melounů.

„Když padne plátno nebo lajna, je to mazec!“ nezapomněl zdůraznit.

Když to automat sjel, znamenalo to, že z vloženého kreditu nic nenabídnul a tryskem padl k nule.

Ovšem pokud najetej, nedoporučuje se odcházet, protože furt dáva. A to je nejdůležitější. Aby dával. Sen každého gamblera. Obvykle nesplnitelný.

Milan mě jako poslušnou ovečku zavedl k jednomu z automatů a sám vložil dvě kila do akceptoru. To je ta černá díra, kam mizí všechny prachy. Předtím ho ještě poplival pro štěstí.

Během mé hry se zvedli od stolu i Jindřich s Markétou a všichni tři pak utvořili okolo mě hrozen. Dělal jsem to, co mi radil Milan. Jen kdyby nestál tak blízko mě, sakra! To nepoužívá antiperspirant? Nebo se ani nemyje? A té jeho Markétě to nevadí?

Svět, který jsem předtím neznala, mě přijal s otevřenou náručí. Svět velkých peněz, ale i velkých proher. Tam, kde člověk spadne do bahna až po špičku nosu, ale z posledních sil mává poslední stovkou a chce hrát dál. Ten večer jsem si domů donesla tři tisíce a zapřísahala jsem se, že už tam nevezu.

Po týdnu jsem tam byla znovu. A pak znovu. A znovu...

Zaregistrovala jsem, že na mě Milan mluví. Vypnula jsem vzpomínky. „Cos říkal?“

„Nejsi nějak mimo? Říkám, že to radši vyberu!“

Podívala jsem se, kolik tam má. Z těch šesti mu to sjelo dolů na tři a půl.

„Jo, vyber to.“ souhlasila jsem s tím. „A půjčil bys mi dvě kila? Mně to dnes vůbec nejde.“

Ještě se mi nechtělo domů. Co kdyby se mi teď podařilo vyhrát? Nepříliš ochotně vytáhl šrajtoflí a půjčil mi... stovku. Spolkla jsem výčitku, že se teda moc nepředal. Když tenkrát ptáčka lapali, mohl se ochotou přetrhnout. A mně zazpívala nádherná výhra... jako každému začátečníkovi?

Strčila jsem stovku do automatu a pobídla ho: „Pojd!“ Téměř jsem přestala dýchat, když tam po několika plonkových otočkách spadlo devět stejných symbolů. Nemohla jsem se na tu pomerančovou nadílku vynadávat.

Nákup, blesklo mi hlavou. Vezmi to a jdi!

Rozum se marně snažil vydolovat ve mně ještě kousek zodpovědnosti. Nevzdávej to, našeptával mi druhý hlas. Tenhle mě pronásledoval čím dál častěji a byl hlasitější. Získal mou duši jako peklo. Blikající peklo.

A tak jsem ruku, kterou jsem chtěla mávnout na obsluhu, zase stáhla a zvedla sázku.

Tisícovka, kterou mi před chvilkou nabídl automat s jasným vzkazem, abych ji vzala a vypadla odsud, zmizela kdesi v jeho nenasytné černé tlamě a já zase měla jen těch pár drobných v kapse a čtyři zmeškané hovory. Od Jirky. Poslední dobou mě sháněl často, když už jsem nejezdila jako správná matka a manželka z práce rovnou domů.

Odešla jsem na záchod, aby neslyšel zvuky z herny, a zavolala mu zpátky.

„No konečně, Mili. Kde jsi tak dlouho?“ První věta a hned výčitka.

„Vždyť jsem ti ráno říkala, že po práci půjdu ještě s kámoškou na kafe!“

„Aha. Tak se dlouho nezdržuj.“

„Rozkaz, náčelníku!“ snažila jsem se vtipkovat, ač mi do smíchu vůbec nebylo.

„Tak zatím!“ chystal se Jirka ukončit hovor.

„Počkej ještě! Zlato, došel bys nakoupit?“

„Ty jsi nenakoupila? Proč?“

„Nestíhám, sorry.“ Kdybys tak věděl, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem řekla: „Tak díky!“

Jirka kapituloval. „No dobře, že jsi to ty, tak já tam skočím. Ale přijď brzo!“

Odkývala bych mu v tu chvíli cokoli, hlavně že bude nakoupeno. To znamenalo, že těch zbývajících osmdesát korun můžu použít. Vrátila jsem se ze záchoda a chvíli jen tak okouněla a vybírala si ten správný automat. Ten, který by z osmdesáti kaček vykouzлил aspoň pětikilo. Od jednoho zrovna vstal chlap a zjevně vytočenější odcházel pryč z herny. Když mu to nic nedalo, může to dát mně, ne?

Naházela jsem tam všechny ty drobné a očima vyhledala Milana. Po tom, co si zašel k obsluze vybrat tři a půl tácu, už zase proháněl další bedny, ale moc mu to nešlo. Naštvaně mlaskal, a když Markéta škemrala, jestli by nechtěl už jít domů, hrubě ji poslal někam.

Neviděla jsem mu do hlavy, ale jeho myšlení bylo často poněkud zvláštní. V Kauflandu se před pár týdny rozhodoval mezi jedním salátem za dvacet korun a druhým za šestnáct. Nakonec vzal ten levnější. Řešil čtyři koruny v akci, aby pak naházel do beden několik tisícovek.

Zmáčkla jsem AUTOSTART, ať to jede samo. To mi poradil taky on. Prý když to nejde ručně, mám přepnout na autostart a uvidím. Tak jsem tedy viděla. Velký kulový s přehazovačkou. Nechápu, proč ty jeho debilní rady pořád poslouchám. Kdybych si hrála podle sebe, tak se to určitě nestane.

Hodiny na stěně v rohu herny ukazovaly půl osmý. Páni, to už je tolik? Břínkla jsem Milana do zad: „Čau, už musím. To kilo ti vrátím zejtra.“

Raději jsem zmizela, tvářil se hodně nasraně. I Markéta pochopila, že s ním nic nezmůže, a vypařila se.

To byl zase večer! Na hovno.

## 13. ÚNORA 2010

Trávíme víkend u rodičů v Liberci. Kluci vyslovili přání někam si vyrazit, tak jdu s nimi na Ještěd. Pěšky, samozřejmě, nejsme žádná ořezávátka. Pípla mi esemeska.

*Nejdeš do Krikosu? Milan*

Je fakt marnej. Já se snažím zapomenout, že nějaké herny existují, a on bude furt otravovat, gambler zasranej.

*Ne, jsme v Liberci. Tak držím palce, ať vyhraješ.*

Odpověď' už žádná nepřijde. Asi je zabrán do hry. No nic, šlapeme dál.

Matýsek kňourá: „Mami, já už nemůžu, bolí mě nožičky!“

Vzdychnu a slíbím mu, že ho za chvíli vezmu na ramena. Do kopce, to bude moje páteř zase žalovat. „Maty, vydrž ještě. Podívej na Beu, jak krásně řape, a to má kratší nohy než ty!“

Beatrice je náš jezevčík. Chtěli jsme pejska, tak jsme loni na internetu projeli nabídky několika útulků a tohle sotva odrostlé štěně, kříženec